

Галя дивиться "Багатих..."

Анатолій Дімаров

Галя дивиться мексиканський серіал "Багаті теж плачуть". Дивиться так, як жодна жінка не дивиться.

Коли починають демонструвати чергову серію цього стихійного лиха (тричі на тиждень!), жіноча половина хутора вмирає. Ні в дворі, ні тим більше на вулиці не забіліє хустка, не промайне спідниця чи кофта. Жінки всі зашиваються в хати, влипають очима в екрани телевізорів. І даремно розгніваний голова ганяє "бобика" од хати до хати: жінок в тих хатах і духу немає, вони всі як одна перенеслися в далеку Мексику, де живе і страждає Мар'яна.

Феноменальний успіх мексиканського цього серіалу в жіночій половини роду людського найточніше пояснив Василь, Галин чоловік:

— Та ви хіба не знаєте, чого нашим жінкам так кіно це до серця припало? Бо в ньому чоловіків обсирають!..

Хай пробачать мені цнотливі читачі вульгарне це слово: не один день шукав я йому пристойну заміну. "Обкидають грязюкою"? Ні, не те. "Обгиджують"? Знову ж не те. "Обкакують"? Зовсім не годиться. З цими словами, особливо з останнім, Василь вже не був би й Василем. Це все одно що замість обшморганого піджака, з якого Василь не вилазить ні в будні, ні в свята, нарядити його в парадний фрак, ще й краватку-метелика почепити під шию. Пустити селом — кури подохнуть од реготу!

Тож лишаємо Василеві його слово вульгарне, а Галю й не пробуємо одірвати од телевізора: Галя давно уже там, в екзотичній країні, де багаті так красиво вміють плакати, що в Галі душа розривається навпіл:

— Та що ж вони, лярви, з нею зробили?

Цей вигук стосується головної героїні Мар'яни, бо Галя з першої ж серії душею прикипіла до неї.

Тож дістається од Галі усім. Усім, крім Мар'яни. Пустити б Галю в той багатий будинок, вона там лад навела б:

— Всіх порозганяла б к чортовій матері!

Щоб упоратися до початку чергової серії, Галя схоплюється на годину раніше: не о п'ятій, а о четвертій. Мар'яна ще спить у своїй розкішній постелі, а Галя, плеснувши на розпашіле зі сну обличчя холодної води, летить на кухню, де й крутиться дзиг'ю. Треба ж і сніданок та обід зготувати (збалуваний Галею Василь ніколи не їстиме вчорашнє), і двом пацям чавуняку наварити, й корову здоїти та одігнати на пашу, й теличку на лузі припнути, й гусей погодувати, й качву, що жеруть як не в себе ("Коли ви вже повиздыхаєте!"), і курям насипати,— Галя часом не знає, за що й ухопитись. Весь ранок товчеться, як у ката в стовпах, щоб вирвати оті сорок хвилин, коли вона сяде до телевізора. Бо не встигне скінчитись кіно, а вже під вікнами гуде автобус, що возить жінок на роботу в колгосп. Галя часто не встигає й поснідати: ухопить шмат хліба та й

жує по дорозі. А в автобусі тільки й мови, що про Мар'яну. І Галин голос перекриває усі голоси.

Бо Мар'яна Галі вже як рідна сестра. І багато в них спільного.

Мар'яна щодня прийма ванну, ніжачись в піні рожевій, і в Галі є ванна: оцинковане залізне корито, відер на п'ять, у якому Таля раз на місяць і купається. Нагріє в печі воду, візьме шмат мила господарського (до туалетного вже й не доступишся) та й шмарується. Взимку вода після того, як з неї вилізе Галя, ще й на воду схожа, а влітку — дьоготь дьогтем. Протягом літа Галя біля птиці-худоби, коло свого городу та на колгоспному полі: повертається часто — тільки очі блищать. А на току — зерно перевіюють! Пилюга — сонця не видно. Наковтається Галя тієї пилюки — тиждень одхаркує. А що вже на тілі, на ногах та на руках, і не питаєте. То де ж тій воді чистою бути?

Мар'яна, вилізши з ванни, годину возиться з манікюром. Галя ж вправляється значно швидше: одгризе поламаний ніготь, виплюне, та й по манікюрові.

Є у Галі й люстро, таке ж, як у заморської посестри, перед яким Мар'яна щоранку красується — на милуватись на себе не може... Ну, трохи не таке, таке люстро в Галиній хаті й не стане, а шматочок скельця, вмазаний в стіну. Галя коли гляне похапцем у нього, а коли й забуде. Та й дивитись особливої охоти немає, бо люстерко те зроблене так, що перекошує Галине лице пополам: верхня частина ліворуч, а нижня — праворуч. Гляне Галя на себе та й плюне!

Ну, а зачіска у Мар'яни набагато вишуканіша, тут уже нічого не скажеш. Особливо в другій половині серіалу, коли Мар'яна стала дуже вже страждати, а Галя слізьми заливатись, за неї переживаючи. Збере Галя похапцем не менш пишне, ніж у Мар'яни, волосся у вузлик, приколе на потилиці — ото й увесь перманент.

А що таке педикюр, Галя й чуть не чувала. Та й не народилась ще майстриня, яка змогла б привести до ладу, ще й лаком покрити її чорні, покалічені, поламані нігті: все літо босоніж на ріллі та на городі, не розлучаючись із сапою,— який уже там педикюр! В одному лише позаздрила Галя Мар'яні: коли та стала збиратись у театр. Галя в театрі не була зроду-віку, тож, коли побачила, як нарядилась Мар'яна, до театру збираючись, не витримала, сказала чоловікові:

— Оце б мені хоч раз у житті вдягти таке! А опісля можна й померти.

— До свиней чи до корови? — спитав Галю Василь.

— До тебе, дурного! — одрізала Галя.

Галя така — за словом не полізе в кишеню! Якось повезла пальця в районну лікарню: став наривати, дві ночі й на волосинку заснути не дав. Терпіла-терпіла, а тоді й не витримала:

— Вези, Василю, в больницу!

Поїхали. Доки сиділа у черзі до хірурга, ледь не зомліла.

— Чого це ви стогнете? — до неї хірург.— А якби на фронті вам пальця відірвало?

— А вам якби язика!

Хірургові й заціпило. Чистив Галиного пальця — воду в роті тримав.

Галя теж мовчала — терпіла. Бо давно уже звикла до болю. Їй і каміння вирізали з нирок, і грижу вправляли, на важкій роботі нажити,— натерпілась усього. А що печінка болить, особливо після того, як намахється сапою, то й не питайте...

Особливо переживала Галя, коли у Мар'яни, а точніше — в артистки, яка грала Мар'яну, її улюблену сумочку вкрали, з якою вона не розлучалася ніколи. Сумочка ж така красивезна, що очі вбирає, в ній усе, що жінці щохвилини потрібно: і помада, і пудра, і крем, і хусточка, й люстерко, і ще якісь брязкальця. Мар'яна дуже елегантно її під рукою носила.

І от ту сумочку вкрали. В Москві. Коли артистка в Росію приїхала.

Було ж сліз — і в артистки, і в Галі!

— Щоб же їм і руки повсихали!

В Галі теж є улюблена сумка. Сумкою, щоправда, й назвати якось не з руки. На півцентнера, не менше. Латаний-перелатаний мішок, такий похватний! Як набехкає буряків чи качанів кукурудзяних, пре — очі рогом і спина дугою. Донесе, кине на землю, за те місце, де печінка, ухопиться:

— Господи, хоч би померти швидше! Ні вихідного, ні прохідного...

* * *

Галя ридма ридала над гіркою долею Мар'яни...